

РЕШЕНИЕ

№ 5419

гр. София, 17.08.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIII КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 16.06.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков

**ЧЛЕНОВЕ: Луиза Христова
Мария Шишкова**

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **4025** по описа за **2023** година докладвано от съдия Мария Шишкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по жалба на началника на сектор към Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), отдел „Пътна полиция“, депозирана от процесуалния му представител – юрисконсулт Д. Б. против Решение № 592 от 04.02.2023 г., постановено по НАХД № 12248/2022 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 106 състав. С Решението е отменено Наказателно постановление № 21-4332-013858 от 08.07.2021 г., издадено от началник сектор при ОПП - СДВР, с което на М. С. А.-Й., на основание чл. 185 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП), за нарушение на чл. 20, ал. 1 от ЗДвП е наложено административно наказание Глоба в размер на 20 (двадесет) лева, а на основание чл. 175, ал. 1, т. 5 от ЗДвП за нарушение на чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „в“ от ЗДвП – административни наказания „Глоба“ в размер на 100 (сто) лева и „Лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 1 месец.

В депозираната жалба са изложени аргументи за незаконосъобразност и необоснованост на решението на въззивния съд. Оспорва се извода, че съставеният АУАН е нечетлив и не позволява на санкционираното лице да узнае както фактическите обстоятелства, така и правната квалификация на вменените във вина

административни нарушения. Сочи се за неправилно и несъответно на правилното приложение на материалния закон становището за неправилно приложение на разпоредбата на чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „в“ от ЗДвП. С тези аргументи е обосновано искането за отмяна на обжалваното решение и потвърждаване на наказателното постановление, предмет на съдебен контрол. Претендира се присъждане на юрисконсултско възнаграждение за въззивното и касационното производство. Твърди се прекомерност на адвокатското възнаграждение на процесуалния представител на насрещната страна.

Касаторът и процесуалният му представител не участваха в съдебното заседание пред настоящата инстанция.

Ответникът по касационната жалба - санкционираното с наказателното постановление лице М. А. – Й. счита жалбата за неоснователна и моли настоящата инстанция да остави в сила решението на Районния съд.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура е на становище, че въззивното решение следва да бъде потвърдено, а депозираната касационна жалба – отхвърлена като неоснователна.

Административен съд София – град, X. касационен състав, след като обсъди приложените по делото доказателства, в контекста на становището на страните и релевираните касационни основания, съобразно правомощията си по чл.218 от АПК, прие за установено от фактическа и правна страна:

Депозираната касационна жалба е процесуално допустима - подадена е в преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН (съобщението за решението на СРС е връчено на 07.02.2023 г., а жалбата е заведена с вх. № 48143 от 21.02.2023 г.), от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 от АПК, срещу подлежащ на оспорване съдебен акт.

Разгледана по същество касационната жалба е **ОСНОВАТЕЛНА**.

За да постанови решението си, Районният съд, анализирайки събраните в хода на съдебното производство гласни доказателствени средства – обясненията на жалбоподателката и информацията в приобщените, по реда на чл. 283 от НПК, писмени доказателства, е приел за установено от фактическа страна:

С Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № 221988 от 24.06.2021 г., съставен от Е. З. П. – младши автоконтрольор при ОПП – СДВР, при условията на чл. 40, ал. 3 от ЗАНН, в присъствието на двама свидетели, е констатирано, че на 06.07.2020 г. около 08:40 ч. в [населено място], М. А. – Й. е нарушила разпоредбите на чл. 20, ал. 1 от ЗДвП и на чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „в“ от ЗДвП. След съставяне на АУАН препис от същия е връчен на санкционираното лице.

Въз основа на Акта е издадено наказателното постановление, с което М. А. – Й. е санкционирана затова, че на 06.07.2020 г. около 08:40 ч. в [населено място],[жк], движейки се по [улица]с посока на движение към блок № 743 е управлявала лек автомобил „Д.“, с рег. [рег.номер на МПС] и след кръстовището с бул. „Д-р П. Д.“, поради недостатъчен контрол върху МПС при избягване на препятствие на пътя /дупка/, е реализирала ПТП с паркирания вдясно на платното за движение лек автомобил марка „Ф.“ рег. [рег.номер на МПС] , като му е нанесла щети в областта на задната броня, след което водачът е слязъл от превозното средство, махнал е с ръка и е напуснал ПТП, без да уведоми органите на МВР за случая.

Препис от НП е връчен лично на санкционираното лице на 05.09.2022 г.

За да отмени обжалваното НП, въззивният съд е приел, че е издадено при

неотстранимо нарушение на процесуалния закон, което е довело до ограничаване правото на защита на санкционираното лице. В този аспект, съдът е констатирал служебно, че съставеният АУАН е нечетлив и това пречатства възможността да се узнаят фактическите обстоятелства, включително и правната квалификация на констатираните административни нарушения на Закона за движение по пътищата. Направен е извод, че констатираният пропуск не позволява на съда да установи волята на актосъставителя, което опорочава изцяло започнатото административно наказателно производство. Изложени са и аргументи за допуснати нарушения при приложението на материалния закон – липса на детайлно описание на нарушението по чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „в“ от ЗДвП, което според съда не може да бъде запълнено единствено с анализ на доказателствените източници.

При извършената проверка, на основание чл. 218, ал. 2 от АПК настоящият касационен състав счете обжалваното решение за валидно и допустимо, но неправилно.

Въпреки, че е ограничил усилията си при събиране на доказателства за изясняване на релевантните фактически обстоятелства, включени в предмета на доказване само до изслушване на обясненията на санкционираното лице и приобщаване на приложените документи към административната преписка, касационната инстанция не констатира допуснати нарушения на процесуалните правила, които са ограничили правото на защита на страните и в този аспект, представляват основание за отмяна на обжалваното решение и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на въззивния съд.

Спазването на формалните изисквания на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН е гаранция за ефективно упражняване на правото на защита от санкционираното лице и обезпечава осъществяването на съдебния контрол при проверка на фактическите обстоятелства, установяващи елементите от състава на конкретното административно нарушение. Въпреки това, незаконосъобразно в мотивите на решението е прието, че нечетливият почерк при съставяне на АУАН ограничава възможността на санкционираното лице да разбере волята на актосъставителя. Въззивният съд е бил длъжен в случай, че е счел за негодно това доказателствено средство, да изясни обстоятелствата, които са установени чрез него, използвайки други, предвидени в НПК способности за доказване – разпит на актосъставителя, на лицата, посочени като участници в ПТП, наред със санкционираното лице в приложените Протоколи, включително и на екипа на Отдел „Пътна полиция“ – СДВР, посетил мястото на произшествието, данни за който се съдържат в приложената към преписката докладна записка от 06.07.2020 г.

Нещо повече, във въззивната жалба не се оспорват констатациите в НП, а декларация с подобно съдържание от 24.06.2021 г. е приложена и към преписката в деня на връчване на АУАН на М. А. – Й.. Въпреки, че санкционираното административно нарушение е извършено на 06.07.2020 г., жалбата е подадена на 03.10.2022 г. при действащото изменение на ЗАНН (ДВ, бр. 109 от 2020 г.), което предвижда възможност за провеждане на съкратено съдебно следствие, по регламентирания ред в чл. 63б от ЗАНН, относим към настоящия казус при надлежно разясняване от съда на правата на страните и правните последици за тях, задължение, което въззивният състав не е счел за необходимо да изпълни.

В този аспект, основателни са възраженията в касационната жалба, че нечетливият почерк, с който е изписан текстът в АУАН не представлява основание за отмяна на наказателното постановление, предмет на съдебен контрол, доколкото фактическите

обстоятелства, включени в предмета на доказване са установени не само и единствено от този доказателствен източник, но и от информацията в останалите приложения към административната преписка писмени документи, неотречена и от санкционираното лице. От същата не е оспорен и фактът, че е напуснала мястото на ПТП непосредствено след възникването му, а уведомяването на служителите на отдел „Пътна полиция“ – СДВР е станало от други очевидци на случилото се.

Несподелими са и аргументите на съда, че в издаденото наказателно постановление липсва ясно описание на вмененото във вина на санкционираното лице административно нарушение по чл. 123, ал. 1, т. 3 б. „в“ от ЗДвП. Наред с конкретното посочване на автомобилите, участвали в ПТП и щетите, които са им причинени, наказателното постановление съдържа подробно описание на поведението на водача на автомобила, причинил произшествието, включително и напускането на района му, без да уведоми органите на МВР.

Изложеното дава основание на касационната инстанция да приеме, че цитираните като нарушени в НП норми на чл. 20, ал. 1 от ЗДвП и чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „в“ от ЗДвП съдържат конкретни правила за поведение, които не са изпълнени от санкционираното лице в качеството на водач на МПС. Не са нарушени и формалните изисквания, визирани в нормите на чл. 34, чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН при съставяне на Акта за установяване на административното нарушение и издаване на наказателното постановление по начин, който да е ограничил ефективното упражняване на правото на защита на санкционираното лице. Приложените от административно наказващия орган санкционни норми – чл. 185 от ЗДвП и на чл. 175, ал. 1, т. 5 от ЗДвП напълно съответстват на релевантните фактически обстоятелства, установяващи елементите от съставите на конкретните административни нарушения, обществената опасност на всяко от които не предпоставя прилагането на разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН.

Предвид изложеното, касационната инстанция счита, че въззивното решение следва да бъде отменено, а наказателното постановление, предмет на съдебен контрол - потвърдено.

При този изход на спора, съобразно разпоредбата на чл. 63д, ал. 4 от ЗАНН, на процесуалния представител на касатора следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение за касационното производство, определено по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ във вр. чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ - в размер на 100 лева заплащането, на което следва да се възложи в тежест на санкционираното лице. Не се дължат разноски, на основание чл. 63д, ал. 4 от ЗАНН, за въззивното производство, тъй като няма данни за процесуално представителство на ответника.

Мотивиран от изложеното и на основание чл. 63в ЗАНН във вр. чл. 221, ал. 2, изр. 2 от АПК, Административен съд София град, X. касационен състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Решение № 592 от 04.02.2023 г., постановено по НАХД № 12248/2022 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 106 състав.

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление № 21-4332-013858/08.07.2021 г., издадено от началник сектор към СДВР, Отдел „Пътна полиция“, с което на М. С. А. – Й. са наложени административни санкции на основание чл. 185 от ЗДвП – Глоба в размер на 20 (двадесет) лева за извършено административно нарушение на чл. 20, ал.

1 от ЗДвП и на основание чл. 175, ал. 1, т. 5 от ЗДвП за извършено административно нарушение на чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „в“ от ЗДвП – Глоба в размер на 100 (сто) лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от един месец.

ОСЪЖДА М. С. А. – Й., ЕГН [ЕГН] да заплати по сметка на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 100 (сто) лева – юрисконсултско възнаграждение за процесуално представителство в касационното производство.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ

ЧЛЕНОВЕ 1.

2.